

Dan Diaconu: Românii nu sunt o națiune, ci o profesie

⌚ Acum 7 ore ⚽ 198 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

Titlul este mai aproape de zicerea originală. Ceea ce a spus Medvedev este o reinterpretare și ar trebui să ne măgulească. Știu că veți rămâne surprinși de afirmația mea, dar chiar aşa e. Cu toate că, din punctul de vedere al rușilor, e o insultă, pentru noi ar trebui să fie o dovedă de mândrie.

Ca să înțelegeți mai bine despre ce e vorba, vă voi cita un pasaj dintr-o carte excepțională (pe care am mai prezentat-o pe blog), „Con vorbiri cu Stalin” a lui Milovan Djillas. Este vorba despre tranzitul său prin România aflată sub ocupație sovietică:

„Am fost uluiți de atitudinea arrogată a reprezentanților sovietici. Mi-am amintit ce oripilați am fost la vorbele comandantului sovietic din Iași:

– Of, mizerabilul ăsta de Iași! Și mămăligarii ăştia de români!

A repetat, de asemenea, vorba de duh a lui Ilia Ehrenburg și a lui

Vîșinski, referitoare la corupția și hoția din România:

– Ăștia nu aparțin unei națiuni, ci unei profesii.”

De fapt care-i problema? Rușii sovietici erau disperați de faptul că, în ciuda ceea ce doreau să facă aici, nu reușeau. Populația trecuse la furturi extinse din zona ocupantului, iar ei, pur și simplu, nu mai făceau față. Cu toate că își impuseseră marionetele aici, la nivelul de bază se întâlneau cu atitudinea aceea care ne-a făcut invincibili de-a lungul timpului: *spune ca ei, dar fă ca tine.*

De ce spun că ar trebui să fim mândri? Pentru că ceea ce spune Medvedev demonstrează un complex istoric pe care rușii îl au față de noi. Nu-i puțin lucru pentru o țară irelevantă, precum cea a noastră! Să stai în coasta unui imperiu precum cel sovietic care, în ciuda faptului că promise controlul a 90% din România, nu reușea să-și impună așa cum dorea politica de aici, e ceva extraordinar.

Scăpând această zicere a co-eticului său, cu dorința să vădă de a jigni, Medvedev nu face decât să confirme că România a fost întotdeauna o piatră tare. Pe noi însă, vorbele lui Medvedev n-ar trebui să ne jignească, ci ar trebui să ne lumineze. Înaintașii noștri au știut să le facă zile frite ocupanților, ceea ce noi acum nu prea mai știm. Faptul că, de-a lungul istoriei, în ciuda unor victorii uneori zdrobitoare, ocupanții nu au reușit să se stabilească aici și nici să-și impună obiceiurile decât marginal, ar trebui să ne facă mândri. Întotdeauna am știut să ne opunem și să ne conservăm esența. Astă trebuie să vedem din declarația pe care Medvedev a vrut-o impertinentă și jignitoare.

Doar că, ceea ce ne spune el se întoarce fix împotriva sa. Nu, nu ați putut să faceți nimic atunci când erați ocupanți acestei țări! Ați jefuit prin SOVROM-uri, dar *mămăligarii* au știut să vă facă șederea de aici un iad. Pentru că un colos precum Rusia să-și amintească experiența ratată de aici, astă înseamnă că eșecul le-a rămas întipărit în memorie. Și ce poți face atunci când viermele amintirii te roade obsedant? Înjuri! Înjuri pentru că armata ta a plecat de aici deoarece nu mai putea sta. Înjuri pentru că mămăligarii, la un moment dat, s-au trezit și-au spus „*STOP! Nu mai avem să vă dăm niciun ban!*”. Și multe altele pe care nu le-ați fi așteptat!

Toată tărășenia cu ieșirea lui Medvedev a fost iscată de veșnica problemă a Tezaurului. Faptul că Tezaurul(de fapt a ceea ce ne-a mai rămas din el!) nu ni s-a întors în țară ține de prostia noastră absolută. Încă de când ne-am edificat ca națiune am avut în capul țării, într-o cantitate covârșitoare, numai idioți incapabili să gândească în termeni de interes propriu. Trimiterea Tezaurului la ruși a fost o prostie sforăitoare. Trebuie însă să recunoaștem că o prostie și mai mare este reprezentată de aurul nostru de acum care cică are „casă sigură” la Londra. De astă s-a uitat, iar cel care a impus o lege de repatriere a aurului a fost băgat la zdup. Dar să ne întoarcem la Tezaurul dat la ruși. Cine-a decis acea imbecilitate de atunci? Brătianu împreună cu curvuliuța Maria și marioneta Ferdinand. E drept că apetitul deosebit al nesătulei regine avea să ne aducă o victorie zdrobitoare după Război, când a reușit să obosească până la epuizare la Paris toate delegațiile masculine care cointau. Astfel, ca efect al tăvăloilor reginei nosătule, Transilvania a revenit mai usor la patrie

mamă. Asta în ciuda „patrioților” precum Maniu care „demonstrau” pe-atunci în Parlamentul de la Budapesta cum că românii pot fi buni unguri. Episodul ăsta s-a uitat!

Să nu divagăm și să ne ocupăm de Tezaur! Așadar, prostia s-a făcut când s-a dat. Apoi, după ce se terminase Războiul, politicienii români au refuzat să discute cu autoritățile sovietice. Gestul gratuit și stupid s-a constituit în răzbunarea istorică de după al Doilea Război Mondial, când Stalin a luat Basarabia și a decis ruperea Bucovinei de Nord ca „*pedeapsă și despăgubire pentru ocuparea ilegală a Basarabiei*”. Puțini știu că după Revoluția din Octombrie, noile autorități sovietice aveau nevoie de recunoaștere internațională și ar fi făcut orice concesii pentru a semna anumite tratate. Noi, ca vecini, ar fi trebuit să dăm dovedă de ceva mai multă flexibilitate în gândire, să ne vedem interesul și să semnăm un tratat de bună vecinătate. Ni s-ar fi întors și aurul, iar Basarabia n-ar mai fi fost subiect de discuție. N-am făcut-o deoarece jighodile vremelnice se ghidau după obediențe, nu după interesul țării! Apoi a venit dezastrul Războiului, când am intrat de partea nemților, refuzând să ne menținem neutralitatea. Nu avem cum să știm cum s-ar fi întors destinul dacă am fi rămas neutri. Ceea ce știm însă e că, la sfârșitul Războiului, am fost priviți ca niște caricaturi. Cu un fost rege deviant, condus de-o curvă aflată în slujba KGB-ului, cu un mult prea Tânărul și prostovanul nou rege, devenit bătaia de joc a lui Stalin, România nu avea absolut nicio șansă. A avut un noroc istoric atunci când Horthy s-a înors la 180 de grade, supărându-l pe Stalin care atunci declarat că „*Transilvania va rămâne a românilor pentru totdeauna*”.

În timpul ocupației sovietice, în 1956, „Tezaurul artistic” al României se întoarce în țară ca efect al unei acțiuni propagandistice decise la Moscova. Din acest paragraf ar trebui înțeles care e calea de recuperare a Tezaurului nostru. Restituirea se poate face doar dacă Rusia are un interes din asta. Doar că, de-a lungul timpului, o constantă cu care ne-am confruntat a fost nu obligatoriu aceea a refuzului rușilor, ci cea a renunțării noastre. Episodul în care lui Dumitru Prunariu (pe atunci ambasador în Rusia) i s-a interzis să mai discute despre Tezaur este cât se poate de relevant. Și, dacă vreți să cercetați, există multe alte dovezi ale refuzului autorităților noastre de a lua Tezaurul înapoi. Un episod interesant e relatat într-un serial în Cațavencii (citiți cât mai e disponibil [episodul unu](#), [episodul doi](#) și [episodul trei](#)).

A crede că, brusc, pe oficialii noștri i-a prins așa, din senin, dorul de Tezaur e semn de nebunie. Însă a crede că, prin declarațiile sforăitoare făcute de nulitățile noastre de acum și susținute de nulitățile europene, vom reuși să ne recuperăm vreun sfânt de la ruși e semn de mare prostie! În primul și-n primul rând ar trebui refăcute comisiile istorice care au fost sabotate sistematic de ruși. Aceleia sunt cele mai importante deoarece – chiar dacă pare pierdere de timp – sunt singurele care pot stabili traseul Tezaurului nostru. Din indiciile pe care le am, doar o mică parte a Tezaurului dus la ruși se mai află la Moscova. Cea mai mare parte a sa a fost transferată la Berlin ca plată a unei ipotetice datorii clamată de nemți pe vremea în care ocupaseră Bucureștiul. E un episod destul de tenebros, ocolit cu cerbicie de autorități. Dacă mai țineți minte, atunci când profesorul Radu Golban a dezvăluit datoria pe care Germania o are către România (ca efect al datorilor comerciale ale statului lui Hitler), autoritățile de aici, în funcție cu cei de la Banca Națională, s-au grăbit să nege. Tot profesorul Golban a dezvăluit și câte ceva din traекторia curioasă luată de Tezaurul nostru, dar, din nou, s-a pus batista pe țambal.

inflamarea prostimii pentru acceptarea achizițiilor de noi arme inutile, pe bani mulți și, eventual, împingerea noastră într-un război care nu ne aparține. Până una-alta, ar trebui să conștientizăm că Ucraina ocupă ilegal teritoriul românești și că ține etnicii români într-o teroare absolută. Ceea ce i s-a întâmplat Mitropolitului Longhin Jar ar trebui să fie subiectul unei înghețări a relațiilor cu Ucraina. Doar că, în stilul slugarnic care ne caracterizează, punem batista pe țambal.

E timpul să pun punct articolului de azi. În concluzie voi spune că e timpul să facem un recurs la memorie și să înțelegem modul în care noi, români, am reușit nu doar să rezistăm ocupanților, dar și să le sădim ocupanților complexe istorice. Ceea ce mă nedumerește însă este motivul pentru care acum nu ne mai găsim resursele pentru a le face aceleasi zile fripte ocupanților actuali. Ocupanți care în treizeci de ani au jefuit România mai mult decât au făcut-o otomanii și rușii de-a lungul întregii noastre istorii! Nu e o exagerare: doar la începutul acestui an datoria țării a mai sărit cu 5 miliarde de EUR! Și nimeni nu zice nimic!

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

[Despre autor](#)

editor